

Lídia Pujol: «Ja no recordem què vol dir ser persones»

La cantant aquest divendres a Calonge de Segarra i dissabte a Manresa

30.07.2016 | 07:43

MARIA OLIVA | MANRESA Indignada i crítica amb la societat i amb el món tal com funciona, la cantant Lídia Pujol (Barcelona, 1968) assegura que agafaria una metrallera si no fos perquè «gràcies a Déu tinc una arma que és la música, que em salva de la meva indignació a través de la bellesa». Aquest divendres farà parada a Calonge de Segarra, amb l'espectacle 'Farem la revolució i la tornarem a fer (o Tretze maneres de cantar les quaranta)', i dissabte serà a la Cova de Manresa amb 'Iter Luminis', en el cicle Sons del Camí.

La cantant Lídia Pujol. Imatge promocional

D'on surt l'espectacle d'avui?

Surt de mirar el món i veure que no ens considera com allò que som essencialment. Vivim en una societat amb infinita necessitat d'estimar i de ser estimats, i ens hi hem de vincular d'una manera creativa. L'estructura social posa per davant la competitivitat en lloc del que ens fa sentir bé, que és compartir. Aquest espectacle cerca una visió crítica sobre tot allò que ens hem cregut: que només tenen raó de ser les coses que tenen alguna funció, i que allò que alimenta l'ànima, com la cultura, no té cap valor. Ens hem funcionalitzat tant i tenim tanta por de perdre el que posseïm que ja no recordem què vol dir ser persones.

Què li falla al món?

El mercantilisme de tot. Hem deixat que les coses quedin a les mans dels especialistes, que ens han portat on ens han portat. Ens ha sigut molt còmode deixar-nos tutelar, ens hem convertit en nens que no llegim més enllà dels titulars. A través de la ignorància, els mitjans són la gran arma del poder. No ens adonem que cadascú de nosaltres és una peça única, i que creixem en la diferència per arribar a la nostra dignitat. L'absolutització del poder ens manipula a través de la demagògia i la manca de capacitat reflexiva. Normalitza una estructura basada en dominats i dominants –qui té poder, força o diners–. Però l'amor no es compra. I estimar és el que dóna sentit a la vida.

És un espectacle indignat?

No sé si és indignat o és un convidat al suïcidi col·lectiu [riu]. El que convido és a despertar-se. I que cadascú prengui la seva opció de vida; si posar un iPhone al seu horitzó o posar-hi una abraçada. Si competir o compartir.

Podríem dir, doncs, que vostè fa cançó protesta?

No. No és una protesta. Jo convido a la bellesa, i la bellesa ha de despertar o no la teva responsabilitat envers la injustícia que t'envolta. Jo convido que cadascú sigui veritablement qui és, deixant de formar part d'un remat dirigit pel poder. Així de clar i així de radical. I ho faig de la millor manera que sé, que és cantant, amb unes paraules que tothom pugui compartir. S'ha normalitzat la mentida i la superficialitat, i davant d'això convido a anar per la vida amb forma i contingut, no només amb forma. Ser per tenir, no tenir per ser.

Quins temes interpretarà?

'La mala reputació', de George Brassens, que és una cançó que m'agrada molt cantar perquè parla de les ovelles negres. Però mirant la gent del públic i veient què tinc al davant puc canviar el repertori. El que tinc molt clar és l'orientació; la mateixa que podia tenir Gandhi, Ramon Llull, Teresa Forcades o Arcadi Oliveres.

'Iter Luminis', l'espectacle que farà a la Cova de Manresa, és un canvi de registre?

'Iter Luminis' és l'expressió artística d'un valor, un codi ètic. És un espectacle vehiculat a través de la paraula mística, que cerca el bé comú i que es posa en relació amb el procés de la humanitat. El patrimoni del país, en forma de grans i petits monestirs, és el lloc de trobada per compartir aquesta orientació i implicar-se en l'espectacle.

Últimament ve molt sovint a actuar a la Catalunya Central. Té especial predilecció per la zona?

Tinc una casa llogada a Torà, i hi visc des de fa anys. El paisatge de la Segarra és un paisatge essencial. I quan més petit és el lloc, més interès hi ha per allò humà.